

GYŐRI LÁSZLÓ

A Nagy Talp

Sokat dolgoztam éveim tekintve.
Álul, balogul, mintegy, mintha, szinte.
Úgy tettem, mintha dolgoznék sokat.
Fejem erre szaporán bólogat.
Így volt? Ki tudja. Most is dolgozom,
a könyveket még most is hordozom
a tudósoknak, hogy a tudományuk
nagyobbira nőjön, így állok alájuk.
Szép ez a szakma, volt sok örömöm
benne, de mára már oda az öröm,
elromlott bennem a régi szerkezet,
elrongyolódott a hajdani öltözet.
Ne vessétek a szememre, elég
volt belőle, elég a kartoték.
Bár enyhe munka, csekély az egész,
de a szakma már nem az a küldetés,
amelyben buzogtam egykor, a leltározás
már nem az a régi, gyönyörű románc.
Mint aki Prágában egész nap biztosít,
éjszaka pedig rovarrá változik,
éjszaka én is alakulhatok,
amíg el nem tapos a Nagy Talp gondosan.

Ékezet

Vérebek voltak a verebek
egy ékezet hevével.
Túlzásba vittem mindent,
amit csak lehetett,
mire ráeszméltem végre,
hogy nincs igazam.
Vérebek játszottak a porban,
amerre jártam valaha.

Az alkonyat odva

Kerék az udvaron, talicska,
nagy halom, rozsdás drótsomó.
A hegyes háztetőkre ritka,
erős pelyhekben hull a hó.
Arrébb semmi sem látható.
Az örültek háza, rákkórház.
Az egyik rosszabb, mint a másik.
A réműletes ködbe mállik,
valami szebbet, jobbat formáz.
Itt fekszem, rákos-e vagy örült,
az alkonyat odvában betegen.
Az este méhe kinyílt, ő szült,
Tejút sejtelve csordul odafenn.

Hideg van

Egy kicsit még elvacogok.